

JAN BECK

HRA

Preklad Alexandra Petrášová

m a m
m a š

Jan Beck

HRA

Z nemčiny preložila
Alexandra Petrášová

m a m
m a š

Piatok, 21. august

1

V lese

Bežala a chcela svoje šťastie vykričať do celého sveta. Zvládla to, konečne sa to skončilo.

Konečne bola slobodná.

Už nikdy sa nebude musieť konfrontovať s ľuďmi, ktorí jej v posledných rokoch robili zo života peklo. Hajzli, na konci museli zaplatiť. A vyšlo ich to pekne draho.

Kto seje vietor, žne búrku.

Rozbehla sa rýchlejšie.

Cítila zadostučinenie, ktoré v nej horelo ako oheň. Verdikt v súdnom procese s jej zamestnávateľom oznámili iba pred pár hodinami. Jej výpoveď bola zrušená, musia jej v plnej výške nahradiť vzniknutú škodu, vyplatiť ušlú mzdu, ktorú jej dlhujú, odkedy ju vyhodili, a taktiež uhradiť súdne trovy. A podala trestné oznámenie proti neznámemu páchatelovi.

Nikdy nezabudne na výraz tváre svojho šéfa, keď sa to dozvedel.

Vyhrala som.

Odbočila do lesíka.

Súd konštatuje, že žalobkyňa bola na svojom pracovisku vystavená značnému, systematickému nátlaku. Keď následne nepodala dobrovoľne výpoveď, boli výsledky jej práce preukázateľne zmanipulované, aby bolo možné ukončiť pracovný pomer z mimoriadnych dôvodov. Keďže tieto dôvody neboli opodstatnené, bolo žalobe vyhovené.

Bežala stále ďalej. Ako každý večer, aj dnes zastane, až keď nebude vladať. Práve teraz však mala pocit, že by mohla prebehnúť okolo celého sveta.

Chcete vojnu? Máte ju mať!

A ešte k tomu akú vojnu! Firma proti nej bojovala na všetkých frontoch, zavádzala a klamala ju. Až keď zažijete systematický mobing na vlastnej koži, zistíte, čo naozaj znamená. Keď sa od vás každý dištancuje, keď urobia z obete páchatela, keď vás nazývajú rušivým faktorom a vyhlásia vás za blázna, ktorý si všetko iba nahovára, až sa od vás odvráti aj vlastná rodina. No ona to všetko vydržala. Nepokorili ju. A vojnu, ktorú si neželala, nakoniec vyhrala.

Bez Marka by to nikdy nezvládla.

Mark sa rozplakal od šťastia, keď mu zavolała a všetko mu porozprávala. Z Londýna sa vráti až zajtra. Škoda, že ho nemohla mať pri vyhlásení rozsudku po svojom boku. Bol by sa na vlastné oči a uši presvedčil, že jeho dôvera bola opodstatnená.

Ja nie som šialená, to oni. A ty si mi vždy veril. Lúbim ťa, Mark!

Uvedomila si, že začína nová etapa jej života a do očí sa jej natisli slzy. So získaným odškodným by mohli ísť na cestu okolo sveta, keby chceli. Alebo by mohli usporiadať veľkú svadbu, teda za predpokladu, že ju Mark už konečne požiada o ruku. Dokonca si vedela predstaviť, že by spolu mali deti. Túto myšlienku posledné týždne a mesiace potláčala.

Na nohách cítila teplý letný vietor. Kedy naposledy bežala takto slobodne? Ako dlho si už zakazovala všetko radostné? Rituál každodenného behu dodržiavala s nezlomnou disciplínou, no s pohľadom vždy upretým pred seba sa neodvážila tešiť z pohybu, pretože iracionálne verila, že každý pôžitok pred vyrieknutím rozsudku znamená zlú karmu. Ako dlho sa cítila vinná, keď takmer uverila tomu, čo o nej tvrdili iní? Naša myseľ sa s nami často zahráva.

Už je koniec, skončilo to.

Pred sebou zbadala lúku pri lesnom jazere. Nad hlavou jej svietili hviezdy – bola jasná noc, presne podľa predpovede.

Meteorológovia nemali ťažkú prácu, už niekoľko týždňov totiž sužovali Európu vlny horúčav, iba v noci bolo akotak znesiteľne. Ale ona sa na páľavu nikdy nesťažovala, veď o chvíľu opäť príde zima.

O pár dní bude spln. Už teraz žiaril mesiac veľmi jasno, jeho svit sa odrážal od vodnej hladiny a všetko naokolo ponáral do modro-bieleho svetla. Hoci vypla čelovku, povrch cesty videla úplne zreteľne. Cítila sa, akoby sa vznášala.

Zastala, len tak zrazu, lebo mohla. Lebo smela – bola slobodná, už jej nič nebránilo užívať si život plnými dúškami. Hlavu mala prázdnu, zhlboka sa nadýchla a vydýchla. Odteraz bude o všetkom rozhodovať sama, už nebola závislá od sudcu alebo právnik. Svoju budúcnosť si určí podľa seba.

V hlave je prebleskla myšlienka.

Odvážim sa tam skočiť? Len tak, nahá?

Bláznivý nápad, a preto dokonalý. Dokonalý ako celý tento deň. Usmiala sa a vyzliekla si tielko, pritom si zložila aj čelovku. Obidvoje nechala len tak padnúť do trávy a vyzula si tenisky.

Zrazu začula šuchot zo smeru, odkiaľ prišla. Nemala strach, les vždy vydával zvuky a ona všetky poznala. Na vtáčika v kroví to bolo príliš potichu a okrem toho bola noc. Srnka by zas tolko hluku nenarobila. Možno to bola veвериčka, ktorá skočila zo stromu na strom.

Les poznala ako vlastnú dľaň. Vyrástla s ním a strávila tu veľkú časť detstva. Rodičia ju pred návštevami zo žartu volali „divožienka“. Vždy mala obrovskú radosť, keď mohla deťom z mesta ukázať „zlý, temný“ les.

Les je môj priateľ.

Ešte chvíľu stála v úplnom tichu, ale zvuk sa už nezopakoval. Nakoniec sa vyzliekla, opäť sekundu váhala, ale potom sa nahá rozbehla do vody. Štrk na brehu sa jej bolestivo zaryl do chodidiel. Voda bola príjemne studená a ona sa okamžite ponorila do hĺbky jazera.

Keď sa znova vynorila, od šťastia sa takmer rozosmiala. Aký krásny dar jej príroda pripravila. Milovala leto a život.

Po pár tempách sa ocitla v strede jazera, nechala nohy klesnúť a pomaly šliapala vodu, aby udržala hlavu nad vodou. Počúvala koncert cikád, ktorý sa niesol ponad jazero aj lúku. Vtáky v noci zmlkli. Okrem cvrlikania počula iba svoj dych a jemné špliechanie vody.

Nadýchla sa a ľahla si na hladinu. Splývala s otvorenými očami a pozerala sa na hviezdy. Mesiac príliš jasno žiaril, mliečna dráha sa nedala rozoznať, ale videla viac svetelných bodov, než dokázala spočítať.

Po harmonickej minútke s vesmírom sa rozhodla, že sa zmieri so svetom a všetkým, čo bolo.

„Odpúšťam vám,“ povedala nahlas. „Všetko bude zase v poriadku.“

Odplávala na druhý breh a posadila sa do plytkej vody opierajúc sa rukami o štrk. Ešte stále jej nebolo zima.

Znenazdajky uvidela záblesk svetla, iba na chvíľku, niekde tam, kde vošla do vody. Možno to bola svetluška.

Nie, svetlušky nie sú také žiarivé.

Zažmúrila do tmy, ale pre krátkozrakosť nedokázala v šere zaostriť. Nič to nebolo, určite sa zmýlila. Zrejme videla iba odraz mesiaca na zvlnenej hladine.

Akej zvlnenej hladine? Jazero bolo ako zrkadlo.

Čupla si, odrazila sa od brehu a plávala na druhú stranu rýchlejšie, ako pôvodne plánovala. Hoci si to nechcela pripustiť, pocit šťastia a harmónie sa vytrácal.

Bojko.

Asi to bol bláznivý nápad, ísť v noci plávať. To sa neodvážila ani ako divožienka, keď bola malá. Mama ju pred jazerom vždy varovala. A teraz je nahá vo vode a klamú ju zmysly. Zdalo sa jej, že ani nie päť metrov od nej číha v tráve prikrčená postava. Klakla si pri brehu, pod rukami cítila štrk, ešte raz zažmúrila do tmy.

Niečo sa tam skrývalo, ale čo? Srnka? Pes? V každom prípade niečo, čo tam predtým nebolo. Niečo živé. Určite to neboli korene stromu alebo kameň, to by rozoznala.

„Hej!“ vykrikla.

Nič sa nestalo. Nabrala si plnú dlaň štrku a hodila ho na breh. V tme sa objavila silueta.

Silueta ľudskej postavy.

Srdce poháňané adrenalínom jej začalo šialene biť.

„Vypadni ty zasraný úchyl!“ zakričala zlomeným hlasom a hodila smerom k postave ďalšiu dávku štrku. Potom zacúvala naspäť do vody a uprene sa pozerala na breh.

Postavu na brehu neodradil ani krik, ani sprška kameňov. Práve naopak, pomaly kráčala k nej.

„Zmizni, vypadni!“

Ide o zlý vtip? Veľmi v to dúfala, ale nepoznala nikoho, kto by si dovolil tento typ žartov. No ak náhodou aj áno, nech si ju nepraje, nemala rada strašidelné žarty.

Odplávala do hlbšej vody, ďalej od brehu a v panike uvažovala, čo teraz urobí. Naokolo sa rozprestieral hustý les. K jazeru viedla iba jedna lesná cestička, všade inde rástla hustá tráva a pichľavé kriky, po povrchu pozdĺž brehu sa nedalo ísť naboso.

Šliapala vodu a obzerala sa dookola, hľadajúc východisko, ale žiadne nenašla. Ak chce ujsť, musí prejsť okolo neznámeho.

Ako dlho tu ešte vydržím?

Začínalo jej byť zima. Rozmýšľala, že začne volať o pomoc, ale musela by mať obrovské šťastie, aby ju niekto začul. Sem chodievalo aj cez deň málo ľudí a o tejto hodine nikto. Cvrlikanie cikád zrazu znelo ako výsmech.

Byť silná, spomenula si na radu z kurzu sebaobrany. Väčšinu násilníkov vzrušovalo, keď boli ženy v role obete. Pri znásilnení sa treba správať vulgárne. Mužov vraj nič neodradza viac ako žena, ktorá sa tvári, že to vlastne chce.

To sa lahko hovorí.

Postava stála na brehu a mohla tam pokojne zostať ešte niekoľko hodín. Ona to bude musieť vzdať skôr. A čo potom?

Triasla sa, po celom tele mala husiu kožu, drkotali jej zuby. A vo vnútri ju zožieral strach.

Prešla ďalšia minúta. Potom sa postava zo sekundy na sekundu otočila a odkračala – odbočila doľava smerom na cestičku, ktorá viedla hlbšie do lesa.

Úniková cesta bola teraz voľná, ale na ako dlho? Musí konať rýchlo. Pár tempami doplávala k brehu a chvatne vyšla z vody. Na štrku dvakrát stratila rovnováhu, ale potom zacítila pod nohami trávu a rozbehla sa k miestu, kde sa vyzliekla. Pohľadom prečesávala okolie, ale všetko zmizlo. Oblečenie, čelovka, taštička s mobilom.

Veci sa dajú nahradiť.

Kľúče, doriti!

Ak zlodej vedel, kde býva, mal teraz voľný prístup do domu. Bude musieť zavolať kľúčovú službu, hneď ako príde domov.

Ale ako sa bez kľúčov dostanem dnu? Náhradný kľúč nemala u nikoho odložený, považovala to za bezpečnostné riziko.

Prinajhoršom zazvoním susedom, aj keď som nahá.

Rozbehla sa. Bez tenisiek bol každý krok utrpením. Ale nemohla, nesmela váhať. V tejto chvíli záležalo jedine na rýchlosti. Bežala doprava na vyšliapanú cestičku, ktorá viedla von z lesa.

Niečo za ňou zapraskalo, zvuk zlomeného konára. Potom pravidelné kroky. Nieкто ju prenasledoval. Oklamal ju!

Chcela vykriknúť, ale z hrdla sa jej nevydral žiaden zvuk. *Rýchlejšie, utekaj rýchlejšie!* Nič si nevšimala – kamene, korene, ostne, žihlavu – jediné dôležité bolo bežať. Dokáže ujsť, v behu je dobrá. Dlhé týždne a mesiace behávala ako posadnutá, má výbornú kondíciu, svaly sú vytrénované.

Keby som tak mala tenisky...

Rukou odtlačila hrubý konár, ktorý zasahoval do cestičky. Presne vedela, kde je, trasu poznala naspamäť. Prečo sa vlastne nikto neunúval odpíliť ho? Nechala konár vystreliť späť a bežala ďalej tak rýchlo, ako len vládala.

Vzápätí počula, ako konár trafil človeka, ktorý ju prenasledoval – ten ticho zahrešil. Kroky sa na sekundu spomalili, samozrejme, že konár ho nezastavil.

Ocitla sa v husto zarastenej časti lesa. Niečo za ňou zasvietilo. Jej prenasledovateľ mal baterku, už sa nenamáhal zostať v utajení. Lúč svetla sa mihotal a na zemi videla svoj tieň. Kroky za ňou sa ozývali stále hlasnejšie.

Dobieha ma.

Ale ešte stále mu môže ujsť. Čochvíľa sa dostane k jednej zo svojich skrýš. Ak dobehne dostatočne rýchlo za ďalšiu zákrutu, bude sa môcť skryť v húštine, tam ju nikdy nenájde. Keď bola malá, bolo to jej obľúbené miesto v hre na schovávačku.

Čo ak sa tam už nezmestím? Možno to miesto už zarástlo!

Zakázala si pochybovať a bežala čo najrýchlejšie. Už iba desať metrov... iba päť...

Zvládla som to! pomyslela si.

Všetko sa zrazu udialo hrozne rýchlo. V jednej sekunde utekala a v ďalšej už ležala na zemi, udrela si tvár, lebo pri páde nestihla natiahnuť ruky pred seba. Okamih medzi tým chýbal. Ak sa potkla, tak o čo? Neboli tu žiadne vytŕčajúce korene. Zavadila o niečo ostré, nepoddajné, nepredvídateľné.

Natiahnutý drôt?

Nevedela, čo ju zastavilo, v každom prípade sa teraz ocitla v rukách prenasledovateľa. Nieкто ju chytil a brutálnou silou nadvihol, v ústach zacítila krv, ktorá jej stekala po tvári. Chcela si ju utrieť, ale ruky ju neposlúchali. Omráčená cítila, ako ju neznámy ťahá do kríkov, stále ďalej. Konáre jej driapali nahé telo. Les bol v týchto miestach veľmi hustý, ani cez deň

nebolo vidieť ďalej ako na dva metre. Bokom sa zachytila o trňový ker, vytrhlo jej kus kože. Nahlas vzdychla.

„Tu som!“ zasyčal niekto.

Za chrptom pocítila kôru stromu. Ruky jej potiahli dozadu a niekto ich rýchlymi, silnými pohybmi zviazal.

„Prosím, nie,“ zašepkala. Slová zneli zvláštno, mala plné ústa krvi. Niečo sa jej stalo so zubami. Prešla si po nich jazykom a zistila, že niektoré rezáky si pri páde vybila. Predtým to vôbec nevnímala.

„Prosím, nie,“ zopakovala, zavrela oči a rozplakala sa. Čo od nej chce? Je to sexuálny násilník alebo perverzný úchyl, ktorý ju pozoroval nahý pri plávaní? A prečo nie je sám? Chce sa jej zmocniť dvaja? Musí predsa vyzeráť hrozno, celá dobitá.

Keď zacítila na ramene niečiu ruku, rozhodla sa, že sa už nebude brániť. Nech si vezmú jej telo. Svoju dušu im nedá. Prežije to, nech to bude akokoľvek hrozno. Jedného dňa sa jej azda naskytno príležitosť na pomstu. Nájde ich a pomstí sa. Táto myšlienka jej dodávala silu.

„Tu to je,“ povedal mužský hlas s talianskym prízvukom. „Znamenie. Vidiš?“

Znamenie?

„Áno!“ odpovedala žena.

Nepokúšali sa zamaskovať svoje hlasy. Tušila, že to nevedú nič dobré.

Prinútila sa otvoriť oči, ale cez krv a slzy veľa nevidela. Pred ňou sa črtali obrisy dvoch postáv v modrastom svetle. Zvláštna žiara, iná ako z baterky, skoro až fialová. Alebo sa jej to všetko iba zdalo?

„Ako to teda urobíme?“ takmer ľahostajne sa opýtala žena.

„Počkaj.“

Na bruchu pocítila dotyk ruky. Prsty zatlačali a rozťahovali kožu okolo pupka.

„Cez stred.“

„Križom durch? Ukáž, pozriem sa. Doriti, máš pravdu.“

Nerozumela, o čom hovoria. Keď sklonila hlavu, videla iba to zvláštne modré svetlo. A potom ešte žiaru na bruchu. Nevedela, čo to má znamenať.

Niečo na mňa kreslia? Je toto celé naozaj iba niekoho prekliaty žart?

Nesmie sa brániť. Musí vydržať, čo sa má teraz udiat, a potom sa pomstí.

„Poďme na to!“

Do brucha sa jej zarezala čepeľ ostrá ako žiletka. Bolesť jej vyrazila dych. Z rany vytryskla krv a zaliala jej podbruško, slabiny aj nohy.

Chcú ma zabiť.

Uvedomila si, že keď sa nebude brániť, znamená to istú smrť. Snažila sa vymaniť z pút, trhala sebou, zodvihla jednu nohu a vykopla, niekoho trafila, zopakovala pohyb, ale druhý kop už skončil naprázdno.

„Suka vydrbaná!“ vykrikla žena.

Niektu ju potiahol za vlasy a pritlačil jej hlavu o strom.

Na ľavej strane krku zacítila ostrie noža, páchatel' zatlačil na kožu a potom zarezal hlboko do krku.

Mark, stihla si ešte pomyslieť.

Sobota, 22. august

2

Viedeň, 18:11 Christian Brand zásahové komando (ZK) Kobra

Brand čupel za betónovou lavičkou. Vedľa neho ležala taška s darčekom pre jeho sestru Sylviu, ktorá sa bude o týždeň vydávať.

Z bočných ulíc počul zvuk sirén. K tomu nervózne hlásenie do megafónu: Zostaňte v budovách! Opustite ulicu! Kolegovia sa práve snažili vypratať oblasť a uzavrieť ju.

Na Mariahilferstraße vládlo napäté ticho občas prerušované strelbou vraha v amoku, ktorý pálil na všetky strany. Zvuk zbrane znel ako plieskanie bičom a boleli z neho uši. Nieкто vykrikoval. Nejaká žena vzlykala.

Brand vedel, že musí zasiahnuť. Vedel aj to, že tým poruší všetky služobné predpisy, podľa ktorých má ako príslušník rakúskeho zásahového komanda Kobra konať. Jeho zásah predstavoval jediné možné riešenie, pri ktorom sa črtala najväčšia pravdepodobnosť na úspech. Samozrejme, nezaobíde sa bez rizika. Ale inú možnosť nemal. Okrem toho nebol v službe. Vo voľnom čase si mohol robiť, čo chcel.

Štátny zamestnanec je vždy v službe.

Keď si Brand spomenul na slová jedného zo svojich školiteľov, uškrnul sa. Policajt, ešte k tomu z elitnej jednotky, by mal ísť príkladom. A ľudia, ktorí sú vzorom pre iných, dodržiavajú pravidlá.

Pravidlá v tejto chvíli nikoho nezachránia.

Pripravil sa. Vedel, že muž, ktorý tu rozsieva strach a paniku, sa už rozlúčil so životom. Určite si bol vedomý, že jeho šance na prežitie sú nižšie ako päťdesiat percent. Buď sa zastrelí sám, alebo mu túto láskavosť preukáže niekto iný.

Ale zastreliť cielenou ranou šialenca, je omnoho náročnejšie než teória, ktorú sa bežný príslušník rakúskej polície naučil vo výcviku. Páchatela treba zneškodniť tak, aby už nevstal. Policajt, ktorý dokáže zacieliť na hlavu človeka a stlačiť spúšť, musí byť bez škrupúl, a túto vlastnosť určite nemal obyčajný pochôdzkar.

Brand sa rozbehol, nehlučne šprintoval dobrých desať metrov, schoval sa za ďalší betónový kvetináč a strelec si ho vôbec nevšimol.

Vykukol zo svojho úkrytu. Vrah bol po zuby ozbrojený: mal dve pištole, jednu automatickú zbraň a veľa zásobníkov s muníciou. Mal nepriestrelné oblečenie, nielen vestu, ale aj chrániče nôh a na hlave opancierovanú helmu. Vyzeral ako vojak na bojisku.

Určite bol na drogách. Brand to tipoval na metamfetamín. *Crystal meth*. Látka, ktorá dokázala prinútiť ľudí odrezáť si vlastné genitálie, pretože ich v čase omámenia považovali za cudzí element. Alebo jej účinky môžu spôsobovať – a to sa stáva omnoho častejšie a je to aj spoločensky omnoho prijateľnejšie –, že ľudia tri dni a tri noci vkuse súložia. Na metamfetamíne sa ľudia menia na pitbully, ktoré v rauši bojujú až do poslednej kvapky krvi. Gulka by strelca zastavila iba vtedy, ak by mu ju vpálil rovno do mozgu. Aj preto bola situácia taká nebezpečná. Kolegovia policajti sa, pochopiteľne, šialenca báli a strieľali mu radšej do nôh, ako do hlavy. Mohlo to však pre nich byť osudové.

V rádiuse tridsiatich metrov ležali na zemi štyria ľudia. Muž v obleku bol mŕtvy. Gulka ho trafila do krčnej tepny. Stále pripútaný, smrteľne zranený taxikár visel nohami von z SUV mercedesu. Mal zapnutý motor a dvere na strane vodiča boli otvorené. Či sa zabudol odpútať, predtým než chcel ujsť, nebolo jasné. V každom prípade mal obrovský pech, tak ako všetci ostatní naokolo. Bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Ďalšie dve obete – pani o paličke a mladšiu ženu, ktorá

išla na bicykli – bolo snáď ešte možné zachrániť. Brand videl, že dýchajú. Potrebovali pomoc, a to okamžite.

Brand nebol ozbrojený. Kým by kolegom vysvetlil, kto je a čo má v pláne, mohlo byť neskoro. Aj tak by nikto z nich nebol taký ľahkovážny, že by mu požičal svoju služobnú zbraň. To sa jednoducho nerobilo.

Počul, ako prichádzajú ďalšie policajné autá. Na stenách budov vo vedľajších uliciach pribúdali odrazy modrých výstražných svetiel. Nič nenaznačovalo, že sa táto dráma čoskoro skončí. Skôr sa zdalo, že je to iba začiatok. Určite všetci čakali v bezpečnom odstupe na príchod kolegov z Kobry. Koniec-koncov, práve oni boli vycvičení a vybavení na tento typ situácií. Ale aj za ideálnych podmienok tu bude zásahový tím najskôr za päť minút. To je o päť minút neskoro. A to si ešte musia urobiť prehľad o udalosti, naplánovať zásah a skoordinovať ho.

Brand už prehľad mal. A plánovať a koordinovať musel len sám so sebou. Bola to výhodná situácia pre všetkých zúčastnených, asi okrem neho samotného.

Keď sa strelec otočil a s namierenou zbraňou kráčal k nemu, Brand sa ešte viac prikrčil za kvetináčom. Počul výstrely, ktoré končili v múroch budov a vo výkladoch. Brand si nevedel vysvetliť, na čo tento blázon mieri, ale zrejme mal halucinácie. Bolo to jedno. Určite hneď zase odbočí a vyberie si iný cieľ. Pohyboval sa ako robotický vysávač, ktorý sa nepredvídateľne posúva podľa náhodného výberu smeru. Konal iracionálne a presne to bola jeho slabina. Skôr alebo neskôr sa vženie do záhuby.

Brand počkal päť sekúnd a potom sa znova vyklonil zo svojho krytu. Ako očakával, vrah sa od neho vzdaloval preč .

Teraz! povedal si a prebehol posledných pár metrov k taxi tak potichu, ako len dokázal. Naklonil sa dovnútra auta ponad mŕtveho muža, uvoľnil mu bezpečnostný pás a vytiahol ho von. Vzápätí už sedel za volantom a zaradil rýchlosť.

Strelec sa ešte stále pohyboval smerom od Branda. Mieril teraz na muža, ktorý sa príliš nápadne pokúšal schovať za stĺpom s plagátmi. Čoskoro sa mal stať piatou obeťou.

Teraz alebo nikdy.

Brand zošliapol plynový pedál na dlážku. Mercedes vystrelil vpred. Prešiel cez muža v obleku s rozstrelenou tepnou, pretože, žiaľ, ležal v jazdnej dráhe medzi autom a šialencom so zbraňou. Auto mierne nadskočilo.

Určite by mal pre to porozumenie.

Atentátnik si príliš neskoro všimol, že sa naňho niečo rúti. Otočil sa a zamieril.

Brand sa nezohol. Dal iba dole ruky z volantu, aby sa ochránil pred úderom airbagu.

Za krátky moment auto zasiahlo strelca a rozmliaždilo ho o stĺp.

Keď Christian Brand prišiel okolo deviatej večer do svojho bytu na Neubaugasse, mal od mamy už tri zmeškané hovory. Vedel, že sa oňho bojí, keď sa príliš dlho neozýva. Pri poslednej návšteve u nej v Hallstatte mu chcela – jeho mama! – kúpiť dotykový telefón, aby jej mohol písať správy na whatsapppe, keď práve nemôže telefonovať. Brand mal pri tejto predstave husiu kožu. Niežeby s ňou nechcel četovať, ale keď si predstavil, ako vyzerajú zombie jeho generácie, ktorí trávajú viac času ponorení do svojich smart telefónov ako v skutočnom svete, vedel, že sa tomu musí brániť zubami-nechtami. Ak jej chcel niečo oznámiť, bude na to stačiť aj jeho stará nokia.

Rozhodol sa, že jej zavolá neskôr, keď to celé predýcha. V podkrovnom byte bolo horúco, vetranie vôbec nepomáhalo. Cestou do kúpeľne sa vyzliekol a v sprche nastavil vodu na najstudenšiu – aj tak tiekla vlažná, lebo pri tejto vlne horúčav už nebolo studené nič.

Bolel ho zátylok, ale dalo sa to vydržať aj bez liekov proti bolesti. Lekársku prehliadku po zásahu odmietol. Chcel byť

čo najskôr doma, no kolegovia z okresnej kriminálky ho zasypali otázkami. Chceli vidieť jeho preukaz, to bola najneškodnejšia požiadavka. Ale otázka, či muža zrazil zámerne, bola jednoznačne najhlúpejšia. Jeho nadriadený, plukovník Hinteregger, veľmi rýchlo toto trápenie ukončil, respektíve ho presunul na ďalší deň.

Brand vyšiel zo sprchy a zostal mokrý stáť v kúpeľni. Cítil na pokožke chlad vyparujúcej sa vody. Inak nič. Človek v jeho situácii by však mal, nie, musí predsa niečo cítiť. Áno, uvedomil si, že zadostučinenie za zneškodneného strelca a hnev za podstúpené riziko sa navzájom vynulovali. Jeho správanie bude mať dohru. Nielen v práci, ale aj v jeho hlave, predovšetkým v snoch. To mu bolo jasné ešte predtým, než zosnoval plán s taxíkom.

Voda sa vyparila skôr, ako dúfal, a do tela sa mu vrátila horúčava. Obliekol si boxerky, v ktorých väčšinou spával. Hocijaké ďalšie oblečenie by bolo priveľa. Vo svetle súmraku prešiel do obývačky prerobenej na ateliér. Niekoľko plátien ležalo na zemi, iné boli opreté o stenu, všade sa povaľovali tuby s farbami, uhličky na kreslenie a zaschnuté štetce. Vedľa pohárika na stole stála fľaša Jacka Danielsa. Nalial si trochu whisky a odpil si. Potom zavolať mame.

„Preboha, Chris, kde si bol? Robila som si starosti!“ ozvala sa mama celá rozrušená.

„Ahoj, mami, ešte som musel niečo dokončiť.“

„Znieš nejako čudne. Čo sa stalo?“

Preglgol. *Prečo si vždy všetko všimne?* „Nič sa nestalo, všetko je v poriadku.“

„Čo sa dialo? Čo si robil?“

Jej otázky mu liezli na nervy. „Bol som Sylvii kúpiť darček na svadbu.“

Dýchala sťažka. „Chris, ty si nepočul o atentátnikoch na Mariahilferstraße? V správach ukazovali zamaskovaných policajtov z Kobry. Ty si tam nebol?“

„Aha, toto myslíš. Nie, vtedy som už mal po službe. Ale veď už sa to skončilo.“

„Vraj ho autom rozmliaždil taxikár. Hovorila, že je to hrdina.“

„Mhm.“ Brand si odpil ďalší dúšok. Alkohol ho páčil v hrdle. Väčšinou ho potreboval iba ako digestívum. Dnes mu bude musieť pomôcť stráviť obrázky v hlave.

Konal správne. Niekedy bolo dobré rozhodnutie v očiach ostatných tým nesprávnym. Brand si musel byť istý, že mama sa nedozvie pravdu o akcii. Ani o iných mŕtvych jej nič nepovedal.

„Ako sa má Sylvia?“ opýtal sa, aby odviezol jej pozornosť inam a spomenul si na tašku s darčekom, ktorú po zásahu nevedel nájsť. Nieкто ju musel zobrať.

„Je nadšená. Predstav si, že kapela príde špeciálne kvôli nej. Nie je to skvelé?“

„Mhm,“ odvetil znovu. Tešil sa, že sestra našla svoje šťastie, ale väčšinou sa táto téma rýchlo zvrtila k nemu a jeho vzťahom, respektíve k budúcim vnúčatám, a to sa mu vôbec nepáčilo.

„Kedy prídeš?“

Bol si istý, že už jej to hovoril, ale určite mala plnú hlavu svadobných príprav. „Pozajtra, hneď prvým vlakom. Môžeš ma vyzdvihnúť na stanici?“

„Zavolaj mi, ak budete mať meškanie.“

„Jasné.“

„Inak, počúvaj, toto som ti ešte nehovorila...“

Rozprávala mu o sesternici, ktorá bola pekné číslo, vraj na svadbu plánovala niečo bláznivé, čo jej bolo treba určite vyhovoriť. Brandovi utekali myšlienky inam. Pred očami mal stĺp, splasnutý airbag a...

Rozmliaždenú mŕtvolu.

Keď človeka priklincuje o stĺp niekoľkotonové SUV, tak mu nepomôže žiadne ochranné oblečenie sveta. Životne dô-